

JÉZUS MEGJELENIK AZ APOSTOLOKNAK

P. Barsi Balázs ofm. konferencia beszéde

Krisztusban Kedves Testvéreim!

"Miközben (az emmauszi tanítványok) beszámoltak arról, ami velük történt, Jézus megjelent közöttük." A mi hitünk Jézus megjelenésének nyomán született meg. Vagyis látomásból ered. A Példabeszédek könyvében olvashatjuk: "Amikor nincs mennyei látomás, a nép elvadul" (29,18). Az eszmények nem mentenek meg bennünket, hanem csakis a mennyei látomások: Jézus látása, szemlélése. Igaz, Szent Pál azt mondja, hogy a hit hallásból ered. Ezzel a hit áthagyományozási módjára, az igehirdetésre, a prédikációra utal, amelynek pünkösdi eseményében vasárnaponként részesülünk. De az a hit, amit mi hirdetünk nektek, az apostoli hit végső soron abból a tényből ered, hogy a tanítványok látták az Urat. Így ír Szent Pál: "Megjelent Péternek, aztán a tizenkettőnek, majd egyszerre több mint ötszáz testvérnek jelent meg, akik közül még sokan élnek, néhányan pedig már meghaltak. Aztán Jakabnak jelent meg, majd valamennyi apostolnak, mindnyájuk után, mint eltévedtnek megjelent nekem is." (1Kor15,3-8). Ez a lista azoknak a névjegyzéke, akik látták az Urat. Erre a tényre épül a mi hitünk! Amikor alá akarják írni Szent Pál igehirdetését azzal, hogy kétségbe vonják apostoli küldetését, akkor éppen azzal érvel, hogy ő sem másodrangú apostol, hiszen látta az Urat.

Így tehát a keresztény hit és élet végső forrása a földtámadt Krisztus látása. Átadásának módja az igehirdetés és annak hallgatása, akkor lesz teljessé bennünk a hit, ha mi is látni kezdjük Jézust. Természetesen mellékes, hogy külső vagy belső látással, a lényeg az, hogy nem egy eszme áll a mi életünk középpontjában, hanem egy arc, akit szüntelenül nézünk. Szent Pál is azt akarta, hogy a galaták és mindazok, akiknek ő vitte meg az evangélium üzenetét, szüntelenül lássák Krisztust. Ezért írja a galatáknak: "Ti ostoba galaták, ki babonázott meg benneteket (különféle vallási eszmékkel), hogy ne engedelmesskedjétek az igazságnak, titeket, akiknek szeme elé állítottuk a megfeszített Krisztust." (Gal3,1). Figyelünk? Szeme elé állítottuk! Nem úgy, hogy külsőleg lássák Krisztust, hanem úgy, hogy bensőleg szüntelenül szemléljék.

Testvéreim, más az eszmény és más a látomás. Az eszmény bármilyen nemes legyen is, ideológiát hoz létre. A látomás, Jézusnak a látása életem megváltoztatására vezet, vagyis életszentségre indít. Jaj annak a szerzetesnek és papnak, de annak a világi hívőnek is, aki nem látja Jézust. Az eszmény néma bálvány csupán. A látomás viszont egy személlyel való találkozás. Az eszmények is vonhatnak, a látomás is vonz, de az eszmények képtelenek minket szeretni, vagyis megváltoztatni. Tehát nincs megváltó eszme. Csak az én Jézus Krisztusom tud így szólni: "Hogyha földmagasztaltatom, mindenedet magamhoz vonzok." Ez a vonzás a szeretetnek a vonzása. Az eszmények csak igazságaikkal vonzanak vagy szépségükkel. Jézus, Isten szeretetével vonz bennünket. Akit egy húsvéti látomás vonz, az előbb vagy utóbb de diadalmaskodni fog a bűn felett. Az, akit szép és igaz eszmények vonzanak, nem biztos, hogy megszabadul bűneitől. Sőt, élete ketté hasadhat. Tatjana Goriceva írja le vallomásszerű könyvében, hogy amikor már megragadta őt (és az orosz intelligenciát) a kommunizmus végén valamiféle eszme, egy szép gondolat és filozófiai előadásokat tartott, és nappal Heidegger filozófiájáért rajongott, éjszaka a város sötétségével fetrengett a többivel együtt. Ez a kettő mehet együtt! Lehet teológus is valaki, a teológiai eszmék sem mentik meg az embert. Azok másra valók, nem arra, hogy üdvözítsenek. Sajnos az eszmények sokszor kettéhasítják az életünket, mert vonzanak, de szeretni nem tudnak, világosságot adnak, de nem üdvözítenek, bűneinket esetleg felfedik, de feloldozni képtelenek bennünket.

"Amikor nincs mennyei látomás, a nép elvadul." Nem ez van ma is, itt Magyarországon?

Szent Péter arról ír első levelében, hogy addig kell olvasni az írásokat, amíg szívünkben fel nem kél a hajnalcsillag, vagyis Krisztus. Ez nem költészet! Szívünkben van életünk középpontja, cselekvésünk mozgatója. Az a keresztény, akit Krisztus mozgat, aki szívében látja Krisztust a hajnalcsillagot. Amikor Őt látni kezdeni, belülről megkezdődik az újjászületésem. Addig csak a vallás lényegén kívül éltem, esetleg hallgattam kevésbé vagy jobban sikerült konferencia beszédeket és divatos teológiai könyveket olvastam. Egy bizonyos szinten mindez olyan lehet, mint a szemét. Hiszen Jézus Krisztus fölséges ismeretéhez mértén - mondja Pál - mindent szemétnak tekintetem.

Az Egyház (a szent nép) is elvadul, amikor nincsenek mennyei látomásai. S hogyha az Egyház elvadul, akkor mi lesz a világgal? A pogányokkal? Azokon még nagyobb vakság vesz erőt és felelősek vagyunk a világ vadságáért, elvadultságáért. A XIII. században az Egyház megújult, mert Szent Ferenc és Szent Klára, Szent Donmonkó és a többiek szüntelenül látták az Urat. Ez a szemlélet nem külső látomás volt, hanem belső. San Damianóban egyszer megszólalt a Feszület. Ettől kezdve Ferenc mindig hordozta lelkében Urunk képét. Akik látják Jézust, és csakis azok, akarva-akaratlanul megújítják az Egyházat, mert körülöttük azonnal élet fakadt.

Tízesevel, százasával, ezresevel jöttek a testvérek és a nővérek és a cseh király leánya, Szent Ágnes is. Ez a látomásból fakadt élet behatolt mint meleg áramlat a hideg palotába és a viskókba és az Egyház érezte, hogy újra tavaszodik. Ez a tavasz Umbriában keletkezett, ahol 3-4 ember szüntelenül látta Krisztust. Átalakul az Egyház. Reformra van ma is szükség. Rettenetes, ahogy kinézünk. De a XIII. századi Egyház reformját sem III. Incének, sem utódainak nem sikerült véghez vinni látók nélkül, akik nem is akartak mást látni, mint Jézust, akik Jézus Krisztus ismeretéhez mérten mindent szemétnek tekintettek. Az Egyház világosság és iz a világ számára, de az Egyházban a világosság Jézus látásából ered. Tőle kapja a só az ízet. Nem hiábavalóak az egyházmegyei zsinatok. Szükséges lenne megújítani hitoktatásunkat. Meg kellene szervezni az evangelizáció mai módjait. Fel kell éleszteni a szerzetesi életet 40-45 év után. Törödni kell a caritas-munkával: gondját kell viselni a szegényeknek és a betegeknek. De milyen zsinat lesz az, ahol beszélgetnek, de nem jelenik meg Jézus a lelki szemük előtt? Milyen hitoktatás és evangelizálás az, ahol az üzenet hirdetői nem mondhatják el János evangelistával, hogy amit láttunk, azt hirdetjük nektek! Milyen szerzetesi élet az, amely hármás fogadalmat akar betartani, vagyis elhagyni mindent, de nem szemléli szünet nélkül a megtalált kincset, az Úr Jézust. Rendalapítóink karikatúrái leszünk. Gyalázatos, önmagát sem értő karikatúrái! S az a kis caritas munka, meg tanítás és egyéb vállalt feladat nem igazolja létünket. Mi arra valók vagyunk, hogy lássuk Jézust! Ez az elsődleges feladatunk.

Gondját kell viselni a szegényeknek és a betegeknek, de mennyiben lesz az igazi segítség, ha mondhatjuk, aranyunk, ezüstünk van, de nem merjük mondani Jézus nevében: "Kelj föl és járj!"

"Miközben beszélgettek, megjelent közöttük Jézus." Közöttünk is megjelenik, de meg is kell Őt látni a hitnek a szemével. De nem csak megpillantani, hanem szünet nélkül nézni. Minden nap, éjjel és nappal! Az apostolok olyan emberek voltak, akik szüntelenül Jézust szemlélték halálukig. Erről nemcsak az Apostolok Cselekedetei tanúskodnak, hanem az a pár hagyománytörődék is, amely őrzi életük utolsó mozzanatait. Szent Péter el akarja hagyni Rómát, s a Via Appián találkozik az Úrral. - Quo vadis Domine? Hová mész Uram? - Rómába, hogy újra megfeszítsenek. A papi élet ilyen látomásokból él. Lehet, hogy el akarok én is menni, itthagyni mindent, de találkozom az Úrral és Ő végtelen szeretettel rántekint és Ő küld oda vissza, ahol vagyok.

Vianney Szent János egyszer-kétszer összehalkolt, hogy elhagyja a faluját. Az az igazi nagy hivatás, testvéreim, amit nem élvezünk, hanem mindenestül szeretnénk letenni, de mivel látjuk az Urat, aki szembejön velünk és visszaküld oda, ahová valók vagyunk, ezért mégis maradunk.

Igen. Az apostolok olyan emberek voltak, akik haláluk pillanatában is látták az Urat. Szent Péter kivégzésekor látta a Keresztfát és rajta a Megfeszítettet, ezért kérte, hogy őt fejfelé feszítsék keresztre. Nem akarja Krisztust utánozni. Nem ő a világ megváltója. Az ő keresztye fordított keresz. Mi pedig sokszor, testvéreim, öntudatlanul is egy Krisztus nélküli kereszténységet akarunk. Jók akarunk lenni. Törekszünk elkerülni a bűnt és talán az erényeket gyakoroljuk, de Jézus nélkül.

Nem megy! Szüntelenül Jézus, arcára kell tekinteni! Egy olyan kereszténységnek, amely arra vállalkozik, hogy csupán keresztényi értékeket őrizzen, maga a sátán is besegít. A sátán ebben benne van! Neki minden olyan keresztény kísérlet, életforma jól jön, amely tele van krisztusi eszmével, csak Krisztus hiányzik belőle! Az a drága Arc! A vértől ázótt Isten-arc! Paktál velünk, segít, fizeti templomainkat! Intézményeinket képes fenntartani, csak eszméket hirdessünk, ne pedig Krisztust, a Megfeszítettet! Csak ne Krisztust, a Föltámadottat!

Ezzel szemben, figyelj meg, ellene van mindennek, ami az Úr arcának szemléléséből fakad. Persze, hogy kell a pontosan megfogalmazott dogma és a helyes teológia! Kell az egyházfegyelem! De, ha csak ezek vannak, az ember elkarhozhat az Egyházban. Ha azonban valaki Jézus arcát nézi szüntelenül, nem fog elveszni. Avilai Szent Teréz akkor tért meg igazán egy langyos kolostori élet után, amikor a kolostorba behoztak egy Krisztus arcot, egy festményt és az megérintette. Ilyen esemény kellene egy langyos családban, de különösen egy langyos kolostorban, hogy fölrázza azokat a különönc és bogaras agglégényeket és

aggszűzeket, hogy fölforrásodjék a szívük, hogy tudják, misztika nélkül, Jézus nélkül az életük gyalázatos. Nem középszerű, hanem elárulása annak a hivatásnak, amelyre őket Krisztus meghívta.

Akkor kezdődik a közösség újjászületése, amikor beszélgetnek és Jézus megjelenik közöttük és így szól hozzájuk: "BÉKESSÉG NEKTEK. ÉN VAGYOK, NE FÉLJETEK!" Amikor az Úr békességet kíván, akkor meg is adja azt, csak be kell fogadni. Nagy titok a békesség! Én még soha nem találtam rá igazi meghatározására. A keresztény filozófusok úgy gondolják, hogy a békesség nem más, mint a rendből áradó nyugalom. Ezt el kell mélyíteni és bizonyos szempontból helyesbíteni. Csak az emberi életben létrejött rendről lehet szó, mert remélem, nem gondolod komolyan, hogy a fészerben sorba rakott kerti szerszámok, szobád szekrényeiben pontosan egymás fölé rakott ingek és zsebkendők, a fiókjaidban mértani alakzatba állított tollak és tintatartók rendjéből áradó nyugalom a békesség.

Vagy akár a jogrendből áradó nyugalom a békesség. Bár ezek hozzájárulhatnak. Itt arra az ősi rendre kell gondolni, amelyet más szóval üdvösségrendnek neveznek, amelyről Szent Pál ír az efezusiaknak: "Áldott legyen Isten, Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki Krisztusban minden mennyei lelki áldással megáldott minket. Benne választott ki a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte. Szeretettel eleve arra rendelt minket, hogy Jézus Krisztus által fogadott fia legyünk."

Ez az az alapvető rend, hogy a Szenthez (az Istenhez) tartozzam, vagyis SZENT LEGYEK.

Szent Péter első levelében a Levitikák könyvéből vett idézettel buzdítja a hívket: "Szentek legyetek!" Istentől elrendelt célod, tehát nem az, hogy sikeres legyen az életed. Mégkevésbé az, hogy sikertelen. Vagy, hogy minél több gyönyört szerezz, vagy gazdag és egészséges légy! De még csak az sem, hogy boldog legyél, hanem, hogy SZENT legyél! Mindaddig, amíg nem ez a célod, alapvetően nincs rend az életedben és nem lehet békességed.

Egy-egy pillanatra akkor izleljük meg a békességet, amikor szentek akarunk lenni. Nemcsak jó, nemcsak hiba nélküli emberek, nemcsak ájtatos keresztények, hanem SZENTEK! Amikor mindennek meg akarunk hálni, ami bűn, minden megalkuvásnak és csak Istené akarunk lenni. Néha megfoghatatlanul is jelentkezik ez a békesség. Egy dallamot hallasz, egy harangszót, elér hozzád a tavasz illata, egy hatalmas repülő madarat látsz a táj fölött. Fölmérol egy régi kép, a szülőház és egy boldog nap emléke. Akkor izleljük meg a békességet, amikor szentek akarunk lenni, semmi más. Tényleg semmi más! Amikor annyira gyermekek leszünk, annyira naivak, annyira kicsik, hogy újra csak szentek akarunk lenni, mert akkor alapvető rend áll be életünk zürzavarába. Addig olyanok voltak életünk napjai, cselekedetei, gondolataink, érzelmeink szilánkjai, mint az össze-vissza hányt vasreszelék, vasforgács. De hirtelen megjelenik a mágnes és azonnal rendeződik minden és ebből a rendből árad az a nyugalom, ami maga a messiási béke!

A föltámadott Krisztus megjelenésével békét ad, mert nyilvánvalóvá lesz Isten ránk vonatkozó terve, föltáru Isten szeretete és amíg látják Őt az apostolok, semmi más nem akarnak lenni, mint szentek. Természetesen ez csak egy pillanat, de hogy ez állandósulhasson, megkaptuk a Szentlelket. "Békesség nektek! VEGYÉTEK A SZENTLELKET!"

A Szentlélek egyrészt állandósítja bennünk Krisztus látását a hitben, másrészt bennünk-lakása által Isten legbensőbb élettvényébe sodor bele. Így a Szentlélek a mi állandó békességünk.

A félelem egy alapvető zavarból keletkezik. Ádám azért félt, mert elszakadt Istentől, mert megzavarodott benne az ősi rend. A legnagyobb félelmek onnét vannak bennünk, hogy NEM SZENTEK AKARUNK lenni, vagy NEM AKARUNK SZENTEK lenni, vagy a szentséget helytelenül fogjuk föl. Csak olyanok akarunk lenni, mint az Isten! Ez az életszentségnek önző képze. Nem olyanná kell lenni, mint az Isten, hanem Istené kell lenni. Nem istenné lenni, hanem Istené lenni. Ha az előttem álló Krisztussal (aki maga a Szentség) szemben fönttartásokat támasztok, félelem szakad föl a lelkemből.

"Miért vagytok megzavarodva?" - kérdezi Krisztus. "Miért támad kétely szívetekben? Nézzétek kezemet, lábamat, én vagyok!" Miért a kezét és a lábát mutatja meg az Úr? Azért, hogy lássák a sebeit, Nagypéntek rettenetes nyomait, a gyűlölet okozta sebeket, melyek a megbocsátás forrása lettek.

Ugy látszik, a szentség útján akkor indulhatunk el, ha bocsánatot nyernek bűneink. Mert hiába jelenik meg életünkben a szentség vágya, ha nincs földozás. Istennel való egyesülésünket senki és semmi sem akadályozhatja meg, csak saját bűneink. Nem igaz, hogy itt és most nem tudok szent lenni, mert ezekkel a személyekkel kell együttélnem, a családban, a kolostorban! Ez mind gyalázatos kifogás! Ha így állsz hozzá, sose fogod megtalálni azokat a körülményeket, amelyekben végre szenté lehatsz! Mindig csak "itt és most" lesz. Senki nem akadályoz meg a szentségben! Senki! Mindenki rajtad dolgozik! Főleg azok, akik nem fogadnak el téged. Egyedül bűneink akadályozzák meg Istennel való egyesülésünket. Így békességünket is földozatlanságunk akadályozza meg.

Testvérem, katolikus testvérem, hogy tudsz élni feloldozás nélkül?! Hogyan? Hogy tudsz élni egy senmibe sodródó belső világgal? Miért nem adod meg magadnak azt a fényűzést, hogy elfogadod: "Akinek megbocsátjátok bűneit, meg lesz bocsátva."

A békesség az ember számára nem csak lelki béke, mert az ember nemcsak lélek. Krisztus azt mondja: "Tapintsatok meg és lássatok. A szellemnek nincsen csontja és húsa, nekem meg, amint látjátok, van." Békességünk végső forrása a föltámadt Krisztus. Mert, ha csak a lelkem találkozna az Istennel, a testem és a kozmosz viszont lemaradna, akkor az nem lenne az én békességem, hanem kettészakításom.

A békesség forrása Krisztus csontjának, a szent sebeknek a megérintése, mert Ő olyan életre támadt föl, amelyben megtestesülése előtt nem volt. Sőt, a földi életében sem. Olyan életre támadt föl, amely élet eddig nem is létezett. A FÖLTÁMADOTT EMBER életére! Mert nem úgy támadt föl, mint Lázár, meg Jairus kislánya. Az Ő föltámadása teljesen más. A föltámadt Krisztus egy új létmódot nyitott meg. Egy olyan jövőt az embernek, amelyben testestül-lelkestül örökké együtt lehet az Istennel, amelyben nincs gyász, fájdalom, siralom. Amelyben nincsenek könnyek, kísértés és bűn, amelyben nincsen gyűlölet. Amelyben csak szeretet van és az a szeretet örökkévaló. Olyan örök életet, amelyben test is van, csont is van, hús is van. A kozmosz jövőjét. Vele egy új teremtés veszi a kezdetét. Tehát ennek a régi teremtésnek soha nem sejtett jövőt szánt az Isten!

Egy nap majd engem is bevisz testestül, lelkestül ebbe az új életbe. Az lesz majd a teljes béke! A kozmikus béke! Amikor mindenben egyértelműen átragyog Isten szentsége. Szelíden, de visszavonhatatlanul, állandóan és visszautasíthatatlanul.

Amikor az egész kozmosznak minden része és maga a kozmosz együtt hasonló lesz egy óriás Ostyához. Mindenben Isten lesz a minden, akkor majd látni fogjuk, hogy valóban minden a miénk, mi Krisztusé vagyunk, Krisztus pedig az Atyáé a Lélekben.

Amen.

Amennyiben az utolsó előadást is meg szeretnéd kapni, juttass el egy magadnak megcímzett, felbélyegzett borítékot vasárnap este a terjesztőnek!